

— Oh, borzasztó, vérfagyasztó! Milyen szégyen, hogy ez a brutális kolosszus úgy marcangolja ezt a kis teremést; de végre nem keveredhetünk mások családi ügyeibe! — szól a harmadik.

Igen, a nemzetközi etikett tiltja, hogy egymás családi skandalumaiba belekeveredjünk. De amint igaz ember az utcán sem haladna el tétlenül, ha egy túlerős kolosszus szemeláttára legyürne egy apró, ártatlan gyermeket, úgy a pacifizmus igazi munkásai sem altathatják el lelkiismeretüket a finn nemzetet fenyegető sorssal szemben.

Az etikett szép dolog, amíg nem ártalmas: de amikor az árvíz zúgva iramodik falvak elsöprésére, nem Kérdezzük, rendben vannak-e loknijaink, mielőtt mentésre indulnánk. Az egymás dolgába bele nem szólás kényszerítő formulája tisztán onnan eredt, hogy mindegyikünknek volt skandalumja, amelybe nem akartuk beleszólaltatni a szomszédot. Mások ajtaja előtt szeretünk söpörni, de nem szeretjük, ha más seprője nyúl a mi ajtónk előtt tornyosodó szeméthez. Így el kellett érkeznünk szemeteink kölesönös tiszteletbentartásához. De még ennek a kultúrát inficiáló beteges formulának is megszabták a határát: nem szólunk egymás belügyeibe, de kifelé robbantó cselekvések meg a nemzetközi etikett szabályai szerint is támadhatók. Sajnos azonban még e joggal se igen élünk. A belátásaink és a cselekvési ösztöneink közt hiányzanak az egészségesen működő idegszálak. Felismeréseinknek nincsenek rögtöni cselekvést megindító motorjai.

Így tudjuk ugyan, hogy Finnország nem belső része Oroszországnak, hanem független, önálló nemzeti állam, de azért egy ujjunkat sem mozdítjuk, amikor Oroszország, amelylyel csak az államfő személye (az orosz cár Finnország nagyhercege) köti össze, virágzó kultúráját, bámulatra méltó parlamentarizmusát, gyönyörű műveltségét lépésről-lépésre megfosztja a szabad fejlődés tiszta levegőjétől.

De most, amikor Oroszország egy utolsó vasszontással a finn nemzet torkát fojtogatja, számunkra is elérkezett az utolsó pillanat, amikor még kötelességünket teljesíthetjük finn testvéreinkkel szemben.

Parlamentjeink elvesztették a szavuknak súlyt adó erkölcsi tekintélyt. Amíg mi nők e tekintély helyreállításához nem járulhatunk példatadó munkával, addig más fórumokon kell keresnünk az orosz kegyetlenkedés elleni felháborodás cselekvő kifejezését.

Az erőszak uralmának meg vannak a maga fanatikusai, papjai, agitátorai, szellemének terjesztői. A jog uralmának eddig jobbara csak jámbor áhítózi, teoretikus tudósai voltak. Itt az ideje, hogy a fizikai erőszakot jogi intézményekkel helyettesíteni akarók szervezetei, a békeegyesületek, a militáns erőszak egy-egy aktuális eseményével szemben épp olyan bátran, elszántan és épp olyan hangosan szólaljanak fel, mint a militarizmus ágensei a maguk céljai mellett.

A béke közvéleményének kiépítése halaszthatatlan feladatunk, ha nem akarjuk, hogy Oroszország lángbaborítsa Európát. Ha közömbösen haladunk el Finnország sorsa mellett, ahol férfiak és nők legendás hősiességgel feszítik meg utolsó erejüket, Európa leggyönyörűbb alkotmányának megmentésére egy lépéssel előbbre bocsájtottuk az orosz erőszakot sötét szándékainak útjain.

Parlamentjeinkben még nem sürgethetjük a nemzetközi becsület és tulajdonjog tiszteletét biztosító törvényeket, sürgessük hát békeegyesületeinket a nemzetközi békeközvélemény megteremtésére. Finnország, a nőt teljes ember számba vevő legeurópaibb állam, sorsa legyen a feladatra ébresztőnk.

A békemozgalom kötelességei.

A finn válság.

Írta: BÉDY-SCHWIMMER RÓZSR.

Forgalmas utcán, sétáló és rohanó tömeg közt irtó nagy szál, piszkos, szurtos férfi, az emberen hordható gyilkoló eszközök mindegyikével állig felfegyverkezve, teljes erejével dühös csapásokat mér egy törékenytestű, kis gyermekre. A védtelen apróság összeszorított ajkai közül fájdalmas zokogás tor elő, összeszebzett testéből vérsugarak szökkennek. Halálos verejték lepi el fehér homlokát, amely alól riadt szemek szívettépő várakozással segítségért eddelnek.

Az utca zaja elnyeli a megkínzott gyermek jajszavát. A sétálók kirakatokat bámulnak, kacagva tárgyalják szűk napi életük apró furcsaságait. Mások gondokba merülve, süketen rohannak céljaik felé. Tekintetük meg nem látóan siklik el a kínzó és áldozata felett. Megint mások meglássítják lépteiket, nagyot sóhajtanak a szívettépő látványon, de megállás nélkül folytatják útjukat.

Végre valaki megáll és ökölbe szorult kézzel támadó lépést tesz az irgalmatlan felé. Ökle azonban lehanyatlak a vasmarkú marcona alak túlerejének felismerésében. De az ezer sebből vérző ártatlan gyermeki meghatóan bizó tekintetével találkozva, támogatást keresően beharsog az utca emberforgatagába:

— Segítsetek e gyermeket támadója kezéből kiszabadítani. Egy egészségtől duzzadó, reményteljes élet indokolatlan elpusztítását kell meggátolnunk. Emberek, forduljatok el egy pillanatra a pompás kirakatoktól; hagyjátok abba egy percre olcsó élcelődéseiteket és szánjatok egy parányi időt e gyermek életének megmentésére!

— Az ő gyereke; ütheti, kínozhatja, — morog az egyik siető alak.

— Igazán szörnyű, de hát valamelyest mi is útjük a gyermekeinket! Nehéz mást gáncsolni, amíg önmagunk is ludasok vagyunk, — mentegetőzik a szégyenkező másik.